

μόνην ἐλπίδα εὐδαιμονος στιγμῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀν καὶ μόνον τὴν μανίαν καὶ τὴν ἐκ τοῦ πάθους παραφροσύνην ὡφειλον ν' ἀπαρνηθῶ, θὰ ἐποδιπάτουν τὸν ἀκτινοβόλον στέφανον καὶ θὰ προύτιμων νὰ ζῶ ὡς δ' ἀπλούστατος τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τοῦ ἔρωτος.

— „Μειδίαμα οἰκτιρμοῦ ἐπλανήθη περὶ τὰ χεῖλη τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀκούσαντος τοὺς λόγους τούτους τοῦ κόμητος.

„Φιλατέ μοι“, εἶπε ψυχρῶς, „μοὶ φαίνεται διτε πάντα, ὅσα φυλαροῦμεν περὶ τῆς ἐλευθέρας ἡμῶν βουλήσεως καὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἡμετέρου προορισμοῦ, εἴναι ἀποκυνήματα τοῦ ἑγωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλαυτίας. Οὐδεὶς ποιεῖ ἔκυτὸν τοιοῦτον, οἷος είνε, ἀλλὰ πάντες ὑποκείμεθα εἰς ἀναπόδραστόν τινα νόμον, καὶ φέρομεν μεθ' ἔκυτῶν τὰς ἡμετέρας τύχας, ἀμαρτινώμενοι Σὺ εἶσαι τοιοῦτος, οἷος κατ' ἀνάγκην ἐπερπε νὰ ἥσαι, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐγώ. Καὶ ἀν ἥθελον νὰ ἥμαι ἄλλος, δὲν θὰ ἥδυνάμην . . .“

„Ο κόμης παρετήρησε τὸν ποιητὴν ὡς ἀνθρώπον, τὸν ὄποιον δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ σπουδάσῃ περαιτέρω.

„Θὰ σοὶ προτείνω ἄλλο τι“, ἀπήντησε μετά τινα στιγμήν. „Ἄν ἡ ἐπικίνδυνος αὕτη Μίς Ρόζα δέν σοι ἐπιτρέπῃ νὰ πηγαίνῃς εἰς τοῦ Τραμοντάνα, ὅπου τούλαχιστον ἡ μαγειρικὴ εἴναι ὅχι.

πάρα πολὺ ἵταλικὴ καὶ κάπως ἀνθρωπινή, ἡ δὲ ἀπὸ τῆς τερεράτσας θέα θυμασιωτάτη καὶ ἀπαράμιλλος, τότε ἀς μισθώσωμεν δύο. ὅνους καὶ ἀς ἐπιχειρήσωμεν μικράν τινα ἐκδρομὴν ὅπου δήποτε, εἰς τὴν τύχην, εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰ ὄρη, ὅπου δήποτε θέλεις Ἐγὼ προτείνω, εἰς τὸ Castellamare. Ἐπειδὴ δὲ οἱ δρόμοι ἐν ὕρᾳ νυκτὸς δὲν εἶναι πολὺ ἀσφαλεῖς, δυνάμεθα, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐν μικρῷ τινι πανδοχείῳ ὑπὸ τὰς καστανέας.“

Ο Ἀδριανός, πρὶν ἡ ἀποκριμῆ, ἡνέψει τὴν θύραν τοῦ ἔξωτου καὶ περιεκύησε τὰ περιχώρα. Ἡτο αἰθριωτάτη ἡμέρα· ἐλαφρὸν καὶ ὑπόλευκα νέφη ἵσταντο μετέωρα ἐν τῷ οὐρανῷ.

„Καλὰ λοιπόν, ἀς ὑπόγωμεν.“ ἀπεκρίθη, „Ἐπιτρεψόν μοι μόνον νὰ λάβω μαζῆ μου δύο φύλλα χάρτου. Τίς οἶδε! Εἴνιοτε γεννᾶται ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως, καθ' ὅδον,

μεταξὺ τῶν φαιδρῶν διαιλόγων μας, δακρύβρεκτός τις στίχος“

„Σοὶ ἐπιτρέπω, ἀν θέλης, νὰ τὸ πάρης μαζῆ σου ὅλην ληρούν δέμα χαρτίου, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ βαστῶ ἐγώ. Ἀπαιτώ ὅμως, ἐν περιπτώσει καθ' ἧν ἡ τύχη μὲ θέση παρὰ τὸ λίκνον νεογεννήτου τινὸς ἐπεισοδίου, νὰ μὸν ἐπιτρέψῃς νὰ προσατενίσω τὸ νεογνὸν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς.“

‘Ο Ἀδριανὸς ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

„Μὴ ἀπαιτής τοιοῦτόν τι παρ' ἔμοι, σὲ παρακαλῶ“ ἀπήντησε μελαγχολικῶς καὶ ταπεινὴ τῇ φωνῇ. „Ἐρχονται ἐνίοτε στιγμαί, καθ' ἀς ὄχονσίως ἐξορμᾶτι τι ἐκ τοῦ στήθους, ἀλλὰ μετὰ ψυχραμίας νὰ τὸ ἀπαγγείλω, νὰ τὸ ἀναγνῶσω, ἄχ! δὲν δύναμαι!“

‘Ο κόμης δὲν ἐπέμεινε· ἦτο εἰς ἀπίστευον βαθὺ μὸν συναινετικός.

‘Ο Ἀδριανὸς ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐκάλεσε τὴν Signora Costa, διπλωτίση δι' ὅνους, οἵτινες ἐν Σορρέντο εὑρίσκονται πολυάριθμοι κατὰ πᾶσαν ὕραν τῆς ἡμέρας. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Castellamare εὔθυμοι τινες ὀνήλαται, οἵτινες ἴσως εἶχον ὁδηγήση οἰκογένειάν τινα εἰς τὸ Σορρέντον. Ή κυρία Κόστα ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν γνωστὸν αὐτῆς Τόνι μὲ τὸ ἡλιοκαές στήθος καὶ τὸν

ἔνα οφθαλὸν σκαρδαμύσσοντα, καὶ τὰ μακρώτατα ζῷα ἐσταμάτησαν πρὸ τοῦ κεκλεισμένου πυλῶνος, τοῦ δοπού τὰ φύλλα ἀνεπετάσθησαν αἴφνης ὑπὸ τινος γυμνόποδος μειρακίου. Ἡσαν πολυάριθμοι ὅνοι πρὸς ἐκλογήν, ἐκτὸς δὲ τοῦ ὁδηγοῦ Τόνι ἦτο καὶ ἔτερός τις λαζαρῶνος φορῶν ἐρυθρὸν σκούφον ἐπὶ τῆς ἀκτενίστου κεφαλῆς καὶ κρατῶν ἰσχυρόν τι ρόπαλον πρὸς δέρυσιν τῶν ὅνων

3.

‘Ἐκ τῆς ἀκροθιγυοῦς ταύτης καὶ ἀτημελῆτου σκιαγραφίας ἐγνώρισεν ἥδη ἡ ἀναγνώστης τὸν ἥρωα, διπλωτὸν παρουσιάζετο μακρόθεν εἰς κοινούς καὶ συνήθεις θεατάς. Ἄλλ' ἡ εἰκὼν δὲν εἴναι τελεία καὶ μόνον ἀμυδρῶς καὶ ἀσθενῶς ἀναπαριστᾷ τὴν δυσπερίγραπτον καὶ δυσδιάγνωστον μορφήν. ‘Ο Ἀδριανὸς ἦτο ἐξαιρετικόν τι δν. ‘Η

Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΑΟΙΔΟΣ ZENAB.

Εἰκὼν ὑπὸ Ἀλφρέδου Schüler.